

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **Mgr. P. K.**, narozený X,
bytem X,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2023, č. j. X, kterým žalovaná změnila své rozhodnutí ze dne 15. 2. 2023, č. j. X, tak, že podle 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), přiznala žalobci od 5. 5. 2016 starobní důchod ve výši 17 958 Kč měsíčně, který byl pak podle příslušných právních předpisů dále valorizován. Žalovaná současně rozhodla, že výplata starobního důchodu podle § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění žalobci náleží od 31. 10. 2017. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Žalobce v podané žalobě konstatoval, že z doby studia po dosažení věku 18 let dnem X byla započtena pouze doba studia na Gymnáziu v X do 31. 8. 1972 a navazujícího studia na Jazykové škole v době od 1. 9. 1972 do 31. 8. 1973, z doby studia na Právnické fakultě, ukončeném státní závěrečnou zkouškou dne 5. 1. 1979, resp. promocií dne 20. 3. 1979, byla započtena pouze doba od 1. 10. 1974 do 3. 6. 1978.
3. Namítal, že nebyla zohledněna doba prvního ročníku mimořádného studia Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze v mimořádném studiu od 1. 10. 1973 do 30. 9. 1974 (365 nezapočtených dnů), a tím i doba od 1. 9. 1973 do 30. 9. 1973 (30 nezapočtených dnů) překlenující studium na Jazykové škole a na právnické fakultě. Žalobce uvedl, že k mimořádnému studiu na právnické fakultě nastoupil poté, co v letech 1972 a 1973 nebyl z politických důvodů přijat na studium romanistiky. Poznamenal, že po dobu mimořádného studia prvního ročníku právnické fakulty neměli jeho rodiče nárok na slevu na daních, na rodičovský příspěvek ani na příspěvek na sociální a studijní potřeby. Ke studiu na právnické fakultě žalobce dále sdělil, že ze všech odborných předmětů prvního ročníku složil všechny odborné zkoušky a po přijímacím řízení byl přijat rovnou do druhého ročníku řádného studia práv. Zkoušky absolvované v prvním ročníku fakulta uznala za řádně složené a byly zahrnuty do komplexního pětiletého studia. Uvedl, že vyhláška č. 25/1966 Sb., kterou se vydávají studijní předpisy pro vysoké školy (dále jen „vyhláška č. 25/1966 Sb.“), předpokládala v mimořádném studiu studium jednotlivých předmětů, které neposkytovalo úplné vysokoškolské vzdělání, ale v konkrétní situaci však umožnilo náhradní řešení pro zahájení studia práv. Dle žalobce bylo mimořádné studium součástí komplexní přípravy na budoucí povolání, které dodnes vykonává, a proto by měla být doba od 1. 9. 1973 do 30. 9. 1974 započtena do doby důchodového pojištění.
4. Žalobce dále namítal, že nebyly zohledněny doby příležitostného zaměstnání v Oblastní galerii výtvarného umění v Roudnici nad Labem, nyní Galerie moderního umění, tj. doba od 1. 11. 1978 do 30. 4. 1979 (181 nezapočtených dnů), přičemž od ukončení dob započtení dnem 3. 6. 1978, tedy od 4. 6. 1978 do 30. 9. 1978 (119 nezapočtených dnů), tj. v čase přípravy na státní závěrečné zkoušky na právnické fakultě, žalobce v galerii rovněž příležitostně pracoval, zohledněny však nebyly. Stejně tak v rozhodnutí o námitkách nebyla zohledněna příležitostná práce v galerii po ukončení studia na právnické fakultě v době od 1. 7. 1979 do 31. 8. 1979 (62 nezapočtených dnů), před nástupem na základní vojenskou službu dne 1. 9. 1979. Konstatoval, že všichni tehdejší zaměstnanci galerie, kteří by mohli podat svědectví již nežijí. Současně uvedl, že povědomí, ale ne však konkrétní informace o jeho krátkodobých zaměstnání v galerii by mohli mít dosavadní ekonomka galerie Ing. M. L. (do galerie však nastoupila až v době zmíněného zaměstnání 1980 až 1983), třídní profesorka na Gymnáziu paní D. S., prof. PhDr. Ing. J. R., Ph.D., DSC., do r. 2022 prorektor Univerzity Karlovy, snad i stálá návštěvnice paní T. L.
5. Dle žalobce měla být rovněž zohledněna doba hledání zaměstnání od 1. 9. 1983 do 30. 11. 1983 (91 nezapočtených dnů), neboť z politických důvodů nemohl najít zaměstnání odpovídající jeho právnickému vzdělání.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná v písemném vyjádření označila žalobu za nedůvodnou a navrhla její zamítnutí. K mimořádnému studiu prvního ročníku sdělila, že podle § 26 vyhlášky č. 25/1966 Sb., bylo mimořádné studium jednotlivých předmětů a neposkytovalo úplné vysokoškolské vzdělání. Studenti při mimořádném studiu nebyly studenty vysoké školy a dobu mimořádného studia tak nelze považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání. Dodala, že žalobci mohla Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

být započtena doba studia po dosažení věku 18 let pouze v celkové délce 2 191 dnů, a proto mu bylo studium na vysoké škole zhodnoceno pouze do 3. 6. 1979. Ve vztahu k září 1973 poté uvedla, že jej nebylo možné započíst, protože se nejedná o dobu pojištění ani o dobu náhradního pojištění.

7. Žalovaná dále konstatovala, že ohledně dob, kdy měl být žalobce zaměstnán u Oblastní galerie výtvarného umění v Roudnici nad Labem provedla v rámci námitkového řízení šetření. Z vyjádření galerie vyplynulo, že se jí nepodařilo nalézt podklady k zaměstnání žalobce v uvedených obdobích. Žalovaná dodala, že disponuje evidenčními listy důchodového pojištění vystavenými Oblastní galerií výtvarného umění na základě, kterých byla žalobci již v původním osobním listu důchodového pojištění ze dne 26. 1. 2023, zohledněna doba zaměstnání u tohoto zaměstnavatele v období od 1. 10. 1978 do 31. 10. 1978 (31 dnů), od 1. 5. 1979 do 30. 6. 1979 (61 dnů), od 1. 9. 1980 do 31. 8. 1983 (1 095 dnů), přičemž žádnou další dobu zaměstnání u tohoto zaměstnavatele se nepodařilo došetřit. Žalovaná rovněž sdělila, že v období od 1. 9. 1983 do 30. 11. 1983 nebyl žalobce zaměstnán a rovněž nebyl důchodově pojištěn a tato doba mu tedy nemůže být do celkové doby pojištění zohledněna.

Další vyjádření žalobce

8. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 8. 9. 2023 setrval na svých stanoviscích a důvodech pro něž podal žalobu. Zdůraznil, že mimořádné studium prvního ročníku právnické fakulty bylo integrální součástí pětiletého studia práv, které bylo přípravou na jeho budoucí povolání. V jeho případě se nejednalo o studium jednotlivých předmětů, ale o komplexní studium prvního ročníku pětiletého studia včetně složení zkoušek ze všech předmětů předepsaných pro první ročník. Za podstatnou považuje skutečnost, že se jednalo o přípravu na budoucí povolání, neboť spolu s dalšími čtyřmi ročníky absolvoval úplné vysokoškolské vzdělání v oboru práva. Taktéž měl za to, že ze stejného důvodu by měla být zohledněna i doba mezi studiem na Jazykové škole a nástupem do mimořádného studia na právnické fakultě.
9. Dále žalobce uvedl, že si je vědom obtíží s prokázáním jeho působení v Oblastní galerii výtvarného umění v dobách od 4. 6. 1978 do 30. 9. 1978, od 1. 11. 1978 do 30. 4. 1979 a od 1. 7. 1979 do 31. 8. 1979. Skutečnosti, že byl v galerii zaměstnán by si mohli pamatovat jeho známí JUDr. P. P., paní J. T. a JUDr. J. B.

Jednání soudu

10. Při jednání soudu konaném dne 20. 8. 2024 žalobce uvedl, že mu nebyly zohledněny všechny doby pojištění. Poznamenal, že v žalobě udělal dvě chyby, když na dvou místech nesprávně uvedl 395 dnů místo správných 365 dnů. Poukázal na to, že žalovaná mu vyhověla ohledně studia na jazykové škole. Poznamenal, že se hlásil na filozofickou fakultu, na kterou ho dvakrát nepřijali. Konstatoval, že do galerie v Roudnici nad Labem chodil se spolužáky pomáhat od roku 1968 až do roku 1983. Uvedl, že když zbyly peníze z rozpočtu galerie, mohla galerie zaměstnat studenty; žalobce tam občas pracoval zadarmo, někdy však i za 150 až 200 Kčs. Zdůraznil, že po doporučeném odchodu z galerie hledal v období od 1. 9. 1983 do 30. 11. 1983 obtížně zaměstnání.
11. Pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že žalobci bylo v plné míře zohledněno 6 let studia po 18. roku věku, více již žalobci nemůže být započteno. Poukázala na to, že žalobce mohl dobu pojištění ve sporných obdobích prokázat i jinými důkazními prostředky, jako jsou např. výplatní pásky, průkazka ROH, pracovní smlouva nebo čestná prohlášení či

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výpovědi 2 svědků, kteří bylo ve stejné době zaměstnání u stejné organizace a byla jim doba tato doba započtena jako doba pojištění.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 31. 10. 2022 podal žádost o přiznání starobního důchodu s datem přiznání od 5. 5. 2016. Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2023 byl žalobci od 5. 5. 2016 přiznán invalidní důchod ve výši 17 606 Kč měsíčně, kterým byl dále valorizován. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námítky, ve kterých namítal nezapočtení dob pojištění v obdobích od 1. 9. 1972 do 30. 9. 1974, od 1. 11. 1978 do 30. 4. 1979, od 1. 7. 1979 do 31. 8. 1979, od 1. 9. 1983 do 30. 11. 1983. Žalovaná si v řízení vyžádala u Galerie moderního umění v Roudnici nad Labem potvrzení, že žalobce v něm uváděném období (od 1. 11. 1978 do 30. 4. 1979 a od 1. 7. 1979 do 31. 8. 1979) v galerii pracoval. Na tuto žádost reagovala galerie dopisem ze dne 13. 4. 2023, ve kterém sdělila, že podklady o zaměstnání žalobce ve výše uvedených obdobích se jí nepodařilo nalézt a je pravděpodobné, že byl v galerii zaměstnán na dohody o provedení práce, ale není schopna to doložit. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém nově zohlednila a započítala dobu studia žalobce na Jazykové škole v období od 1. 9. 1972 do 31. 8. 1973 v délce 365 dnů.
14. Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 128/1975 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 30. 9. 1988, (dále jen „vyhláška č. 128/1975 Sb.“) se „za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání po skončení povinné školní docházky se považuje
a) studium na středních a vysokých školách s výjimkou studia při zaměstnání (večerního, dálkového, externího apod.), kombinovaného studia a studia po dobu výkonu vojenské základní (náhradní) služby nebo za trvání služebního poměru příslušníků ozbrojených sil a sborů,
b) odborná příprava ve zvláštních odborných učilištích,
c) příprava k výkonu povolání zaškolením,
d) příprava pro pracovní uplatnění ve výcvikových zařízeních pro občany se změněnou pracovní schopností (§ 130) a v zařízeních pro mládež vyžadující zvláštní péči.“
15. Podle § 25 odst. 2 výše citované vyhlášky platí, že „[s]oustavná příprava dítěte na budoucí povolání podle předchozího odstavce písm. a) a b) začíná nejdříve od počátku školního roku prvního ročníku školy. Jestliže žák (student) začal plnit studijní povinnosti před tímto dnem, začíná jeho soustavná příprava na budoucí povolání dnem, kdy začal tyto povinnosti plnit.“
16. Podle § 25 odst. 3 téže vyhlášky se za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání po skončení povinné školní docházky se považuje také
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- a) doba od skončení výuky v jednom školním roce do počátku následujícího školního roku, jestliže dítě pokračuje bez přerušení v dalším studiu,
- b) doba školních prázdnin bezprostředně navazujících na skončení studia, pokud dítě nevstoupilo do trvalého zaměstnání, popřípadě nezačalo vykonávat jinou trvalou pracovní činnost,
- c) doba po skončení posledního ročníku školy do vykonání stanovené závěrečné zkoušky, nejdéle však do konce následujícího školního roku, pokud dítě před uplynutím této doby nevstoupilo do trvalého zaměstnání, popřípadě nezačalo vykonávat jinou trvalou pracovní činnost,
- d) jiné studium nebo výuka, jestliže je svým rozsahem a úrovní podle rozhodnutí ministerstva školství republiky postaveno na roveň studia na školách uvedených v odstavci 1 písm. a).

- 17. Podle § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění platí, že „[z]a náhradní dobu pojištění se považují též náhradní doby získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem a doba pobírání důchodu za výsluhu let. Za náhradní dobu pojištění se považuje též doba studia získaná před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let.“
- 18. Soud zdůrazňuje, že dle osobního listu důchodového pojištění žalobce, zpracovaného dne 25. 4. 2023, bylo za období od 5. 5. 1971 do 3. 6. 1978 započteno žalobci jako náhradního doba pojištění – studium po dosažení věku 18 let - celkem 2192 dnů, tj celkem 6 let studia (2192 dnů/6 let činí 365,33 dnů na jeden rok). Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaná žalobci započtla maximální dobu 6 let studia po dosažení studia, jak je stanoveno v § 13 odst. 2 druhé větě zákona o důchodovém pojištění. Soud proto musí konstatovat, že žalovaná postupovala v souladu se zmíněným ustanovením zákona o důchodovém pojištění. Její postup při započtení doby studia jako náhradní doby pojištění žalobce po dosažení věku 18 let tudíž nemohl být nezákonný.
- 19. Soud dále zdůrazňuje, že za dané situace, kdy byla žalobci započtena maximální doba studia 6 let po dosažení věku 18 let, je zcela bezpředmětné zabývat se a hodnotit skutečnost, zda žalobci měla být ještě zohledněna doba mimořádného studia prvního ročníku právnické fakulty. I kdyby totiž soud připustil, že by doba mimořádného studia prvního ročníku právnické fakulty mohla být žalobci započtena, nic by to neměnilo na tom, že žalobci (i bez zohlednění této doby studia) nemůže být započteno více jak 6 let doby studia jako náhradní doby pojištění, jak již žalovaná učinila v napadeném rozhodnutí. Dle zákonné úpravy, kterou je žalovaná i soud povinen respektovat, totiž žalobci nemůže být zohledněno 7 let studia po dosažení věku 18 let.
- 20. Soud rovněž nepřisvědčil námitce týkající se nezapočtení doby od 1. 9. 1983 do 30. 11. 1983, ve které žalobce dle svého tvrzení nemohl z politických důvodů najít zaměstnání. Za podstatné soud v tomto směru považuje i to, že žalobce nepředložil osvědčení organizace, u níž došlo ke skončení pracovního poměru z důvodů uvedených v § 21 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (z důvodu politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody), případně soudní rozhodnutí, že důvodem skončení pracovního poměru byly okolnosti uvedené v § 21 a § 22 téhož zákona. Nelze tak uvažovat o tom, že by u žalobce mohla být podle § 24 zákona č. 87/1991 Sb. za dobu zaměstnání pro účely důchodového zabezpečení považována doba od skončení pracovního vztahu, které bylo neplatné dle § 21 tohoto zákona, do dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vzniku nároku na důchod, nejdéle však do dne účinnosti tohoto zákona (tj. do 1. 4. 1991 - pozn. soudu).

21. Jakkoli tedy soud chápe, že tehdejší situace nebyla pro žalobce jednoduchá a potýkal se s obtížemi v nalezení zaměstnání z důvodu tehdejší společenské a politické situace, nic to nemůže změnit na skutečnosti, že doba nezaměstnanosti nebyla v roce 1983 hodnocena jako doba pojištění a že v předmětném období nebyl žalobce účasten na důchodovém pojištění, resp. že předmětné období nelze hodnotit jako dobu zaměstnání. Soud proto uzavírá, že dobu od 1. 9. 1983 do 30. 11. 1983, ve které žalobce nemohl najít zaměstnání, nelze v rámci celkové doby pojištění zohlednit a započítat. Žalobce též nedoložil osvědčení organizace, u níž došlo ke skončení pracovního poměru z důvodů uvedených v § 21 zákona č. 87/1991 Sb. Ani v tomto směru není rozhodnutí žalované nezákonné.
22. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, v nichž nesouhlasil s tím, že nebyly zohledněny doby příležitostného zaměstnání v Oblastní galerii výtvarného umění v Roudnici nad Labem v období od 1. 11. 1978 do 30. 4. 1979 (181 nezapočtených dnů), od 4. 6. 1978 do 30. 9. 1978 (119 nezapočtených dnů) a od 1. 7. 1979 do 31. 8. 1979 (62 nezapočtených dnů).
23. K tomu soud nejprve uvádí, že podle § 12 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, mohou orgány sociálního zabezpečení vyzvat a) zaměstnavatele, aby podal hlášení a předložil záznamy o skutečnostech rozhodných pro nárok na dávky sociálního zabezpečení, jejich výši a výplatu; b) příjemce dávky sociálního zabezpečení, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši a výplatu.
24. Podle § 13 odst. 1 téhož zákona jsou dále orgány sociálního zabezpečení oprávněny přezkoumat správnost a úplnost záznamů a hlášení, které jsou zaměstnavatelé pro účely provádění sociálního zabezpečení povinni vést, včasnost a způsob jejich předložení a podání.
25. Podle § 85 odst. 5 téhož zákona lze k prokázání doby pojištění použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak.
26. Z citované právní úpravy vyplývá, že řízení o dávku důchodového pojištění předpokládá vysokou míru součinnosti, a to jak ze strany pojištěnce, potažmo jeho zaměstnavatelů, tak ze strany České správy sociálního zabezpečení. Žadatel o důchodovou dávku je sice povinen „osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši a výplatu“, na druhou stranu orgánům sociálního zabezpečení jsou svěřeny výrazné pravomoci nejen k získávání (vyžádání) podkladů pro rozhodnutí od jiných subjektů, ale také k jejich hodnocení, kontrole, potažmo přezkumu („přezkoumat správnost a úplnost záznamů a hlášení“). Orgán sociálního zabezpečení – v daném případě žalovaná – tedy není pouhým pasivním příjemcem a „uchovatelem“ listin, resp. údajů v nich obsažených, nýbrž aktivním subjektem vedoucím řízení a rozhodujícím o důchodových nárocích pojištěnců.
27. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že primárním důkazním prostředkem sloužícím k osvědčení doby pojištění a získaných vyměřovacích základů je evidenční list důchodového pojištění. Při jeho absenci je však zapotřebí aplikovat obecná pravidla pro dokazování platná pro řízení ve věcech důchodového pojištění, která jsou zakotvena jednak v § 84 a § 85 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ale i ustanovení správního řádu, který se použije na řízení o námitkách ve smyslu § 88 odst. 8 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.
28. Soud dále poznamenává, že čestná prohlášení svědků učiněná podle § 85 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení mohou prokázat pouze dobu pojištění,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nelze-li ji prokázat jinak. Tato skutečnost vyplývá přímo z tohoto ustanovení, které prokazování prostřednictvím čestných prohlášení zakotvuje pouze ve vztahu k dobám pojištění. Výši výdělku by proto žalobce musel prokázat jiným způsobem.

29. Je třeba zdůraznit, že galerie výtvarného umění v Roudnici nad Labem nepotvrdila, že by žalobce v období od 1. 11. 1978 do 30. 4. 1979, od 4. 6. 1978 do 30. 9. 1978 a od 1. 7. 1979 do 31. 8. 1979 byl jejím zaměstnancem, neboť se dle vyjádření galerie ze dne 13. 4. 2023 nepodařilo nalézt doklady k zaměstnání žalobce k uvedeným obdobím. Soud dále podotýká, že k těmto obdobím nebyly předloženy evidenční listy důchodového pojištění.
30. Soud konstatuje, že v posuzované věci nebylo evidenčními listy prokázáno, že v období od 1. 11. 1978 do 30. 4. 1979, od 4. 6. 1978 do 30. 9. 1978 a od 1. 7. 1979 do 31. 8. 1979 byl žalobce zaměstnancem výše specifikované galerie. Tato skutečnost nebyla osvědčena ani jinými doklady, jako je např. pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti či provedení práce nebo výplatní pásky žalobce za uvedená období. Soud dále podotýká, že žalobce nepředložil ani čestná prohlášení 2 osob, které by potvrdily, že se žalobcem v galerii v dotčených obdobích společně pracovali. Soud si je vědom skutečnosti, že s ohledem na časový odstup od tvrzené doby zaměstnání v galerii a podáním žádosti o starobní důchod se žalobce dostal do důkazní nouze s osvědčením předmětných dob pojištění, neboť všichni jeho spolupracovníci, jak žalobce uvedl, z té doby již nežijí. Žalovaná však při hodnocení toho, zda byly osvědčeny doby pojištění žalobce, nemůže vycházet toliko z tvrzení samotného žalobce. Žalovaná tak dle soudu nepochybila, jestliže žalobci jako dobu pojištění nezohlednila období od 1. 11. 1978 do 30. 4. 1979, od 4. 6. 1978 do 30. 9. 1978 a od 1. 7. 1979 do 31. 8. 1979, jelikož doba pojištění v těchto obdobích nebyla žádnými důkazy osvědčena. Ani v tomto směru proto není rozhodnutí žalované nezákonné. Námitky žalobce, v nichž nesouhlasil s tím, že nebyly zohledněny doby příležitostného zaměstnání v Oblastní galerii výtvarného umění v Roudnici nad Labem v období od 1. 11. 1978 do 30. 4. 1979, od 4. 6. 1978 do 30. 9. a od 1. 7. 1979 do 31. 8. 1979, proto soud vyhodnotil jako nedůvodné.
31. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Současně soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. srpna 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.